

Petre BARBU

Fiction-Ltd

**Toți bărbații
din viața mea**

proză scurtă

POLIROM
2025

Cuprins

La recoltare de sânge, cu venele ascunse	5
19 ani	9
Scrisori de intenție	17
Următorul veac de singurătate.	54
O plimbare în jurul unui Complex Alimentar	58
Minunatele zile ale unei prietenii eșuate	62
La mulți ani, Yvonne!	66
Invitație la nemurire	71
Locomotiva pierdută	85
O casă curată	91
Refugiatul	95
Degeneratul	101
Colindătorul	108
Câteva planuri de viață	112
O piesă inutilă	115
Ce părere ai despre piesa mea?	119
Conserva	130
Un plan de viață, un plan de prietenie	134
Rătăcirea	137
Premiera ratată	142
Îngerul bun la toate	145
Viața pe o hârtiuță albastră	160
Ofertă promoțională de prietenie în limita stocului disponibil	164
Imposibila întoarcere în grup	171

Drumul cel bun	175
Doi papanași obosiți.	186
Prima iubire	191
Toți bărbații din viața mea	200
Fotografie de grup cu maxilarele încleștate	204
Când aștepti tramvaiul 27 în seara de Moș Ajun	210
Absentul.	218
Ultima partidă de bridge.	228
Ruptura	232
Dus de-acasă	254

Ce părere ai despre piesa mea?

Ai murit fără să-mi spui ceva despre piesa mea. Azi-dimineață, am aflat de pe Facebook că ai murit. Un prieten comun a anunțat moartea ta. Nu mi-a venit să cred. M-am dus imediat pe un site de știri, care nu scapă nicio știre despre morți, și m-am convins: tu ești mortul. Cum să mori așa, dintr-odată? Ești mai mic decât mine cu șapte ani. Dacă erai mai mare, da, puteai să mori! Dar este absurd ca tu, mai tânăr, să mori înaintea mea. Așa trebuia să facă Dumnezeu legea morții: cei bătrâni să moară întotdeauna înaintea celor tineri. Mi-ai luat-o înainte...

Ai murit și nu mi-ai lăsat o vorbă despre piesa mea. Ți-o trimisesem cu patru luni în urmă, pe Messenger, cerându-mi iertare că dau buzna și rugându-te să mi-o citești și să-mi spui o părere: bună, proastă, părerea ta. Îți scrisesem politicos, mulțumesc din suflet! Mi-ai răspuns în câteva minute: „Am primit, confirm, mulțumesc! Zilele astea sunt prins cu mutarea, cum mă instalez, citesc și revin. Toate bune!“. Răspunsul tău m-a bucurat, în sfârșit, am găsit un regizor care îmi promite că o să-mi citească piesa. Până la tine, trimisesem piesa la vreo 20 de regizori bătrâni și tineri, celebri și debutanți, femei și bărbați, obținându-le adresele de e-mail și prietenia pe Facebook, dar niciunul nu-mi confirmase. Eram un naufragiat care aruncase o sticlă cu un mesaj în mare. Tăcere. Și tăcerea, precum știi, este ucigătoare. Nu le port pică, poate că au avut multe treburi la teatre, dar nici ție nu-ți port pică pentru că ai murit.

Din ziua în care ți-am trimis piesa am început să aștept răspunsul tău. Cât timp poate să dureze instalarea? O săptămână, două, poate trei, dacă în prealabil ai vărut casa și ți-ai aranjat biblioteca, biroul, computerul și ți-ai instalat imprimanta ca să-mi printezi piesa, desigur. Dacă te-ai mutat înseamnă că ai avut bani pentru o casă nouă, ai câștigat ceva din spectacolele pe care le-ai montat și le-ai promovat cu insistență pe Facebook. Nu te-am invidiat, deși eu locuiesc de 25 de ani în același apartament cu două camere și n-am câștigat vreun ban din scris. Sunt consilier gradul al II-lea, revizor contabil în direcția economică a Casei Județene de Sănătate – îți spun asta pentru că n-am scris pe pagina mea de Facebook. Peste trei ani am să ies la pensie. Am trăit atunci cu speranța că, după instalare, ai să-ți amintești de piesa mea și ai s-o citești ca să-ți onorezi promisiunea. Dar acest scenariu mi-a fost spulberat când am constatat activitatea ta febrilă pe Facebook, cu tot felul de postări despre lucrurile mari și mici care se întâmplau în lume, despre politică, războaie, scandaluri, accidente, declarațiile unora și ale altora, treabă de influencer, cum se spune! Am ajuns să mă întreb: omul ăsta care mi-a spus că se instalează într-o casă nouă, „zilele astea“, de unde are atâta timp ca să scrie pe Facebook? Oare m-a mințit? Nu cumva, în primele momente după ce mi-ai descoperit mesajul, ai citit prima scenă și nu ți-a plăcut, ce prostie?, și, ca să nu mă lași ca pe-un naufragiat pe o insulă, așa cum am pățit cu ceilalți colegi ai tăi de breaslă, ai ales să-mi vinzi minciuna cu „mutarea“ și „instalarea“. Iar eu, prostul-proștilor, am așteptat părerea ta, bună, proastă, numai o părere! M-ai mințit, apoi ai murit. Moartea ta nu-i minciună. Dumnezeu să te odihnească în pace!

Aș vrea să știi că, în cele patru luni de așteptare, ți-am văzut trei spectacole. De fiecare dată am sperat să te văd în foaierea teatrului, să mă apropii discret și, într-un moment prielnic, să mă prezint și, cu delicatețe, să-ți amintesc de piesa mea. N-am avut norocul să te întâlnesc. Probabil

erai în spatele scenei cu ultimele „indicații de regie“. Dar spectacolele tale, făcute după piesele a doi americani și un rus, mi-au plăcut. N-am avut curajul să-ți scriu pe Messenger că ți-am văzut spectacolele, că m-au impresionat, pentru că mi-a fost teamă că ai să crezi că încerc să-ți intru în grații, că te lingușesc, că te pup în cur, iartă-mă!, numai ca să-mi citești piesa mea! Bine că ai citit piesele unor străini pe care le-ai montat cu succes, dar n-ai băgat în seamă piesa unui român de-al tău, pentru că eu sunt cetățean român! E adevărat, sunt un autor necunoscut, sunt un nimeni care-și așteaptă pensia în biroul Casei Județene de Asigurări de Sănătate. De fiecare dată când m-am întors acasă cu sufletul luminat de spectacolele tale, n-am putut să dorm, foindu-mă în pat, fericit că piesa mea a ajuns la un regizor talentat care, după ce se va instala în casă nouă, o va citi, o va propune unui teatru și o va monta, aplauze, aplauze, aplauze! Mi-am imaginat de zeci de ori cum am să ies pe scenă, la aplauze, chemat de tine, creatorul, și de actori, vedetele spectacolului, și cum am să mulțumesc publicului cu nenumărate plecăriuni. Iată un autor în carne și oase, care nu este mort precum cei doi americani și rusul, niște răposați, cărora le-ai citit piesele! Autorul este viu. Regizorul este mort. Morții nu pot regiza piesele autorilor în viață. Oare de ce un mort, când este coborât în groapă, n-are parte de aplauze? Pe tatăl meu, pe care l-am îngropat de mult, nu l-a aplaudat nimeni dintre colegii săi ceferiști. Nici pe mama și nici pe bunicii mei. Ei n-au fost artiști. Sper că mâine-poimâine, când te vor coborî în groapă, colegii, actorii și mașiniștii teatrului să te aplaude. Ultimele aplauze...

Ai murit și nu mi-ai lăsat un cuvânt despre piesa mea. Îmi pare rău. Oamenii de la Facebook ar trebui să amenajeze un fel de cimitir pe rețeaua lor, mutând conturile utilizatorilor care au murit într-o loc separat de cei vii. Viii cu viii și morții cu morții. Rudele, prietenii, amicii, dar și gură-cască să se ducă la cimitirul virtual și să aprindă la

mormântul mortului o lumânare... digitală, mă rog! Să se roage, să-i fie țărâna ușoară, poftim, să-i fie digitalul ușor! Eu nu știu unde vei fi îngropat și mă tem că îmi va fi greu să ajung acolo numai pentru a-ți aprinde o lumânare la crucea ta, dar aș fi de acord cu această inovație tehnologică. Aș veni la mormântul tău pe Facebook, ți-aș aprinde o lumânare și m-aș ruga lui Dumnezeu pentru sufletul tău: suflete, ce părere ai despre piesa mea? Măcar să-mi dai un semn din cerul digital despre piesa mea! Totuși, dacă mi l-ai trimis deja, cum să-l recunosc? Am verificat atent Messengerul, nimic! Între timp, de când s-a anunțat că ai murit, pagina ta de Facebook s-a umplut rapid cu mesaje de condoleanțe, de regrete, de adâncă durere, toți prietenii tăi virtuali îți plâng moartea, te jelesc și te bocesc, iartă-mă!, dar ai parte de un spectacol grotesc pentru că, în loc să vorbească despre tine, vorbesc numai despre ei, cum te-au cunoscut, când au băut o bere cu tine în urmă cu două zile, ce planuri aveți împreună, invocă niște amintiri în care ei sunt personajele principale, iar tu, decedatul, ești doar pretextul ca ei să-și arate empatia, pentru că așa e moda acum, să arăți întregii lumi cât ești de empatic! Ca să știi ce-ai lăsat în urmă: un spectacol jenant. Ultimul tău spectacol...

Totuși, am aflat din aceste postări că ai murit în somn. Infarct. Nu mă pricep la medicină, dar este aiurea rău să-ți stea inima dintr-odată. Oare te-ai îmbătat cu o seară înainte? Nu cred că te-ai drogat, pentru că ești destul de bătrân, numai ăștia tineri se droghează. Sufereai de inimă? Nu știu nimic despre tine și, iartă-mă!, mă opresc să mai lansez supoziții. Dar nu mă împac cu gândul că un om se poate culca seara, liniștit, și dimineața, în loc să deschidă ochii, rămâne în pat, rece ca mortul. Eu prefer o moarte în care să știu că mă duc, chiar dacă aș fi răvășit de dureri, cu mințile spulberate. Durerile insuportabile îl conduc pe muribund spre moarte. Iar el știe că se duce. Așa s-a dus și mama mea, Dumnezeu s-o odihnească, cu mari dureri

mormântul mortului o lumânare... digitală, mă rog! Să se roage, să-i fie țărâna ușoară, poftim, să-i fie digitalul ușor! Eu nu știu unde vei fi îngropat și mă tem că îmi va fi greu să ajung acolo numai pentru a-ți aprinde o lumânare la crucea ta, dar aș fi de acord cu această inovație tehnologică. Aș veni la mormântul tău pe Facebook, ți-aș aprinde o lumânare și m-aș ruga lui Dumnezeu pentru sufletul tău: suflete, ce părere ai despre piesa mea? Măcar să-mi dai un semn din cerul digital despre piesa mea! Totuși, dacă mi l-ai trimis deja, cum să-l recunosc? Am verificat atent Messengerul, nimic! Între timp, de când s-a anunțat că ai murit, pagina ta de Facebook s-a umplut rapid cu mesaje de condoleanțe, de regrete, de adâncă durere, toți prietenii tăi virtuali îți plâng moartea, te jelesc și te bocesc, iartă-mă!, dar ai parte de un spectacol grotesc pentru că, în loc să vorbească despre tine, vorbesc numai despre ei, cum te-au cunoscut, când au băut o bere cu tine în urmă cu două zile, ce planuri aveți împreună, invocă niște amintiri în care ei sunt personajele principale, iar tu, decedatul, ești doar pretextul ca ei să-și arate empatia, pentru că așa e moda acum, să arăți întregii lumi cât ești de empatic! Ca să știi ce-ai lăsat în urmă: un spectacol jenant. Ultimul tău spectacol...

Totuși, am aflat din aceste postări că ai murit în somn. Infarct. Nu mă pricep la medicină, dar este aiurea rău să-ți stea inima dintr-odată. Oare te-ai îmbătat cu o seară înainte? Nu cred că te-ai drogat, pentru că ești destul de bătrân, numai ăștia tineri se droghează. Sufereai de inimă? Nu știu nimic despre tine și, iartă-mă!, mă opresc să mai lansez supoziții. Dar nu mă împac cu gândul că un om se poate culca seara, liniștit, și dimineața, în loc să deschidă ochii, rămâne în pat, rece ca mortul. Eu prefer o moarte în care să știu că mă duc, chiar dacă aș fi răvășit de dureri, cu mințile spulberate. Durerile insuportabile îl conduc pe muribund spre moarte. Iar el știe că se duce. Așa s-a dus și mama mea, Dumnezeu s-o odihnească, cu mari dureri

În scrisul meu am descoperit niște voci cufundate într-un somn adânc. Ce mare bucurie am trăit de fiecare dată când am auzit cum vorbesc personajele mele, vocile mele! Bucuria mea, bucuria unui creator. Ești primul căruia îi împărtășesc această bucurie. Nimeni nu știe că scriu. Nu mă tem de ridicolul care ucide, dar cine să creadă că un revizor contabil, care a încremenit într-un birou la gradul al II-lea de consilier, are pasiunea scrisului? Piese mele n-au câștigat niciun premiu de dramaturgie și nu sunt citite de niciun regizor. Șeful meu, care îmi repartizează cele mai grele lucrări, nu va afla niciodată de piesele mele. Îl înjur în gând de mulți ani, mușcându-mi limba. Pentru că este slab pregătit profesional, un parvenit politic și un prost. Soția mea, o blondă naturală, care s-a ofilit pe măsură ce-a înaintat în vârstă și boscorodește nervoasă pe seama cusurilor mele, nu va afla niciodată că, timp de 32 de ani, a fost căsătorită cu un autor de piese de teatru. Nici fiului meu, un IT-ist bătut în cap, n-am să-i las moștenire vreo piesă de teatru. Am ținut această taină numai pentru mine. Bucuria mea! Și mai trebuie să știi că mă doare foarte tare capul. De mulți ani, îmi simt capul sub o presiune dubioasă, care îmi provoacă stări de panică și frică. Am fost la medici, am urmat tratamentele indicate și am făcut o mulțime de investigații. Mă doare. Cu durerile astea, care îmi seacă creierul, am reușit să-ți văd cele trei spectacole. Chinuit de migrene, mi-am imaginat cum îmi citești piesa și cum voi ieși la scenă în seara premierei. Cu aceste dureri aprige, de neoprit cu vreun calmant, voi muri ca un anonim. De câte ori mă trimite nevastă-mea la piață, mă gândesc cu spaimă că am să cad pe stradă. Să mă lovească un atac cerebral și să mă prăbușesc, dracului! Să fiu dus la spital și medicii de la urgență să constate decesul. Iar nevastă-mea să mă boscorodească, de ce nu apar cu ceapa, cartofii și cofrajul cu ouă. Iată un om care m-ar aștepta în zadar! Oare poți să-ți închipui cum trăiesc cu teama unui AVC? Tu ai murit în somn. Eu